

Narodna pesem.

Smehljala se je, ko so druge
po dragih svojih plákale;
nocoj so njene rajske ure
slovo dočakale. —

Kako je pravil? „V ranem času
iz dalje vrne me nebo.“
Zagrllila je grlica mu:
„Gr! . . . Kakor — kakor bo . . .“

Dekletu pa je križem sobe
izlival solze vzdih na vzdih.
In očka, mati, bratci, sestre
hodili so po njih. —

Kaj mar so očku tihe solze!
on ljubi tihi rosni hlad;
oj, rosni hlad mu je že dosti
poživil njiv in trat.

Gotovo mamki je v nezdravno
pozabnost legel takšen dan.
Ne? Ali pa ti — srečna mamka! —
nikoli ni bil znan.

Sesticam bratci hudomušni
ponavljali so krog in krog:
„In mi smo majhni, mladi, mlajši,
pa smo pustili jok.“

Še georgine se smehljajo . . .
poslej ne bom ljubila jih;
kako da nisem dragim prsim
v spomin povila jih!

Pokaj bi rastel trn med cvetjem,
jaz pojdem rajša gori v hram,
tako bom sama, kakor cerkev
v zagorju tihem tam . . .

Zamislila je pismo: „Dragi!
Veliko bi ti pisala,
pa kaj, ko solza bi nemirna
vse sproti zbrisala . . .“

In drobno pismo je poljubil
pečat tako goreč . . . rdeč,
kot da srce bi tlelo v pismu,
ne mrlo v prsih več.

In bral je dragi, bral veliko
v objokanih vrsticah dveh:
popisati mu ne bi mogla
na dolgih pismih treh.

Namesto tistih smehljajočih,
brezčutnih, cvetnih georgin,
na prsi si je shranil pismo
v nje „blag in tih spomin . . .“

Silvin Sardenko.

Bolnik.

Ob vstajenju solnca
rože se razcevele so
in v poletno jutro
sladko zaduhtele so.

A v vročini dneva
mi zvenele so,
ob zatonu solnca
se ospele so.

Nekdaj meni tudi
cvet življenja cvel je . . .
Zdaj bolnik sem vel —
cvet se mi ospel je.

Fr. Ks. Meško.

Jutro.

Izza gore je vzhajala
ploča goreča,
čez stvarstvo se sipala
zarja žareča.

Zadrhtela je rosa
v vrhah zelenih,
zalesketala se
v solnčnih pramenih . . .

In povzdignil sem k nebu
srce trpeče —
in posijal i v njega
žarek je sreče . . .

Fr. Ks. Meško.